

Sygn. akt I C 560/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR del. Zygmunt Drożdziejko

Protokolant: Karolina Lipka

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. N.z siedzibą w W.**

przeciwko **A. Ż.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. Ż. na rzecz strony powodowej D. (...) N. (...) z siedzibą w W. kwotę 103 270, 76 zł (sto trzy tysiące dwieście siedemdziesiąt złotych i siedemdziesiąt sześć groszy) oraz odsetki od kwoty 102 701,96 zł w wysokości ustawowej od dnia 24 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowej za opóźnienie;

II. zasądza od pozwanej A. Ż. na rzecz strony powodowej D. Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 3 651 zł (trzy tysiące sześćset pięćdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa;

III. kosztami sądowymi w całości obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 560/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 lutego 2016r.

Powód D. (...) N. (...) w W. wystąpił przeciwko pozwanej A. Ż. z pozwem o zapłatę kwoty 103 270,76 zł z odsetkami od kwoty 102 701,96 zł od dnia 24.11.2014r.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwana zawarła umowę kredytowa z (...) Bank S.A. w W.. Kredyt nie został spłacony w całości. Umowa została wypowiedziana i kwota dochodzona pozwem stanowi aktualną wysokość zadłużenia. I. (...) zawarł umowę cesji z powodem i dlatego powód dochodzi roszczenia.

W sprawie został wydany nakaz zapłaty. Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, że kredyt związany był z prowadzonym przez nią przedsiębiorstwem. Zawarła umowę zbycia przedsiębiorstwa i nabywcą została I. K. (1), która zobowiązała się do spłaty kredytu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13.04.2011r. (...) Bank S.A. w W. oraz pozwana A. Ż. zawali umowę kredytu (...) Kredyt został zawarty przez pozwaną w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą (...). Pozwana pod tą nazwą prowadziła portal społecznościowy w internecie. W dniu 17.02.2012r. pozwana zawarła umowę z I. K. (1), która została nazwana „umowa przedwstępna”. Przedmiotem tej umowy była sprzedaż przedsiębiorstwa dotyczącego prowadzenia portalu społecznościowego w internecie (...). Mimo nazwy „umowa przedwstępna” faktycznie na podstawie tej umowy doszło do przeniesienia przedsiębiorstwa. W szczególności cały portal został przeniesiony na serwery zarządzane przez I. K. (1). Została również zapłacona część ceny. Na podstawie tej umowy I. K. (1) zobowiązała się – na zasadzie art. 392 kc – do spłaty zaciągniętego przez A. Ż. kredytu (...). Pozwana regularnie spłacała kredyt do czasu zbycia przedsiębiorstwa. Później początkowo I. K. (1) również spłacała kredyt. Po jakimś czasie przestała. W efekcie Bank wypowiedział umowę kredytu. W dniu 12.06.2014r. (...) Bank S.A. w W. zawarł z D. N. (...)w W. umowę o przeniesieniu wierzytelności na podstawie której Bank przeniósł na powoda wierzytelności względem pozwanej wynikającą z umowy kredytu (...) Bank nie był informowany o zbyciu przedsiębiorstwa i nie wyrażał on zgody na przeniesienie przez dłużnika zobowiązania na osobę trzecią.

Dowód: umowa kredytu k. 62-63; Umowa k.23-28; Zawiadomienia k.58-59; Ostateczne wezwanie k.60-61; Wypowiedzenie k.72-75; Tytuł wykonawczy wystawiony na rzecz (...) Bank S.A. k.64-65; W. z ksiąg rachunkowych k.52; Umowa przelewu wierzytelności k.67-71, zeznania pozwanej A. Ż. k.

Obecny stan zadłużenia pozwanej to kwota 103 270,76 zł z odsetkami od kwoty 102 701,96 zł od dnia 24.11.2014r.

Dowód: okoliczność bezsporna.

Ocena dowodów:

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej, ponieważ są spójne i logiczne. Znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym oraz są zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. W szczególności sąd dał wiarę, że umowa nazwana „umowa przedwstępna” w rzeczywistości była umową ostateczną i przeniosła przedsiębiorstwo pozwanej portal (...) na rzecz I. K. (1).

Sąd dał wiarę zgromadzonym dokumentom, ponieważ ich prawdziwość nie była kwestionowana. I

Sąd zważył co następuje:

Pozew jest uzasadniony.

Fakt i wysokość zadłużenia nie była kwestionowana. Pozwana kwestionowała swoją odpowiedzialność z uwagi na fakt, że zbyła przedsiębiorstwo i zobowiązanie do spłaty kredytu przejęła I. K. (1). Zatem istota sporu sprowadzała się do ustalenia czy ta okoliczność wyłącza odpowiedzialność pozwanej. Z tego też względu sąd odstępuje od szczegółowego uzasadnienia podstawy żądania i jedynie dla formalności wskazuje, że podstawę tą stanowi umowa kredytowa oraz art. 353 kc, 353¹ kc, 354 kc, 471 kc, 359 §1 kc, 481 §1 i 2 kc w związku z art. 509 kc.

Fakt zbycia przedsiębiorstwa przez dłużnika nie powoduje zwolnienia go z zobowiązania związanego z tym przedsiębiorstwem względem wierzyciela. Wynika to z art. 55⁴ kc, który stanowi, że nabywca przedsiębiorstwa lub gospodarstwa rolnego jest odpowiedzialny solidarnie ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa lub gospodarstwa, chyba że w chwili nabycia nie wiedział o tych zobowiązaniach, mimo zachowania należytej staranności. Odpowiedzialność nabywcy ogranicza się do wartości nabytego przedsiębiorstwa

lub gospodarstwa według stanu w chwili nabycia, a według cen w chwili zaspokojenia wierzyciela. Odpowiedzialności tej nie można bez zgody wierzyciela wyłączyć ani ograniczyć. Ustawodawca wprost tutaj mówi o zobowiązaniu solidarnym zbywcy i nabywcy przedsiębiorstwa. Zgodnie zaś z art. 366 kc kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników) /§1/. Aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani /§2/. Oznacza to, że pozwana jest zobowiązana względem powoda i może on żądać od pozwanej zapłaty całej kwoty.

Ponadto należy wskazać, że problematykę przejęcia długu reguluje art. 519 kc, 520 kc i 521 kc, które stanowią:

Art. 519. § 1. Osoba trzecia może wstąpić na miejsce dłużnika, który zostaje z długu zwolniony (przejęcie długu).

§ 2. Przejęcie długu może nastąpić:

1) przez umowę między wierzycielem a osobą trzecią za zgodą dłużnika; oświadczenie dłużnika może być złożone którejkolwiek ze stron;

2) przez umowę między dłużnikiem a osobą trzecią za zgodą wierzyciela; oświadczenie wierzyciela może być złożone którejkolwiek ze stron; jest ono bezskuteczne, jeżeli wierzyciel nie wiedział, że osoba przejmująca dług jest niewypłacalna.

Art. 520. Każda ze stron, które zawarły umowę o przejęcie długu, może wyznaczyć osobie, której zgoda jest potrzebna do skuteczności przejęcia, odpowiedni termin do wyrażenia zgody; bezskuteczny upływ wyznaczonego terminu jest jednoznaczny z odmówieniem zgody.

Art. 521. § 1. Jeżeli skuteczność umowy o przejęcie długu zależy od zgody dłużnika, a dłużnik zgody odmówił, umowę uważa się za niezawartą.

§ 2. Jeżeli skuteczność umowy o przejęcie długu zależy od zgody wierzyciela, a wierzyciel zgody odmówił, strona, która według umowy miała przejąć dług, jest odpowiedzialna względem dłużnika za to, że wierzyciel nie będzie od niego żądał spełnienia świadczenia.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego nie doszło do żadnej umowy przejęcia długu. Wierzyciel nie zawarł żadnej umowy, ani nie wyraził żadnej zgody. Zatem umowę o przeniesieniu przedsiębiorstwa w zakresie przejęcia długu należy uznać za niezawartą – w rozumieniu art. 519 kc. Zatem skutek tej umowy w tym zakresie należy oceniać przez pryzmat art. 521 § 2 kc tj. że I. K. (2) jest odpowiedzialna względem pozwanej A. Ż. za to, że wierzyciel nie będzie od niego żądał spełnienia świadczenia. Tak też zobowiązanie do spłaty długu przez I. K. (2) rozumiały strony umowy o przeniesieniu przedsiębiorstwa, ponieważ powołały się na art. 392 kc, który stanowi, że jeżeli osoba trzecia zobowiązała się przez umowę z dłużnikiem zwolnić go od obowiązku świadczenia, jest ona odpowiedzialna względem dłużnika za to, że wierzyciel nie będzie od niego żądał spełnienia świadczenia. Ta okoliczność ma jednak tylko znaczenie w relacjach pomiędzy I. K. (2) i A. Ż., a nie w relacjach pomiędzy A. Ż., a wierzycielem.

O kosztach procesu sąd orzekł na zasadzie art. 98 kc. W skład zasądzonych kosztów wchodzi wynagrodzenie pełnomocnika 3600 zł i opłaty skarbowe 51 zł.

Sąd nie zasądził od pozwanej kosztów sądowych, ponieważ została ona od nich zwolniona i kosztami sądowymi w całości został obciążony Skarb Państwa. Oznacza to, że po prawomocnym zakończeniu postępowania te koszty zostaną zwrócone powodowi przez Sąd.

Mając powyższe na uwadze orzec należało jak w sentencji wyroku.